

ХРАБРИЯТЪ НАЗАРЪ

Арменска народна приказка

Живѣлъ нѣкога селянинъ на име Назаръ. Той билъ мързеливъ, недодѣланъ и много страхливъ. Все около жена си се въртѣлъ. Кжде-то отиде тя, и той подире ѝ.

Една нощъ жена му излѣзла на двора. Назаръ трѣгналъ следъ нея. Нощта била тъмна и глуха. Назаръ казалъ:

— Виждъ, жено, каква ясна нощъ! Тъкмо време да се нападне кервана на шаха.

— О, пѣзльо, пѣзльо!

— рекла жена му. — Тебе те е страхъ да останешъ самъ вжщи, а си седналъ да приказвашъ за ограбване на шаховия керванъ. Я най-добре се дрѣжъ за полата ми и хайде да си влизаме!

— Ахъ ти, никаквице! — започ-

налъ да я ругае Назаръ. — Заради тебе не мога да ограбя шаховия керванъ и да стана богатъ и пре-богатъ.

Жената се разсърдила, влѣзла вжщи и подпрѣла следъ себе си вратата.

— Нѣма да те пу-стна — рекла му отвж-тре тя, — върви сега да грабишъ чуждитѣ кервани!

И останалъ Назаръ самъ самичѣкъ на дво-ра. Изплашилъ се. За-

почналъ да моли жена си:

— Пустни ме, бе жена, моля ти се — пустни ме!

Но тя не искала и да чуе.

Дѣлго се молилъ Назаръ, па най-после се уморилъ и приседналъ до

